

CANTUS FIRMUS

DEMÀ
Josep Ramoneda

11 DE JULIOL DEL 2017

Salvador Cardús

Partits a banda

Les no-decisions que dissabte passat va prendre la coordinadora nacional de Catalunya en Comú i com les ha justificat permeten fer unes reflexions que van més enllà de la renúncia d'aquesta formació a ser rellevant en aquest tram final que ha de portar a la celebració del referèndum d'autodeterminació de l'1-O. I la primera de totes és adonar-nos de la distància que hi ha entre les idees i els ideals polítics proclamats pels partits i les seves decisions estratègiques, fonamentalment sotmeses als interessos interns de l'organització i a la supervivència en el mercat electoral. Només excepcionalment, davant la perspectiva de canvis radicals o quasi revolucionaris, hi ha partits que són capaços de sacrificar la pròpia organització per defensar principis més generals, orientats per unes apostes d'èxit a més llarg termini. I, ara mateix, només el compromís amb la transformació radical del marc de dependència estatal dona el coratge necessari per assumir uns riscos personals i com a organitzacions absolutament insòlits.

ÉS PER AQUESTA RAÓ QUE, en segon lloc, es demostra la ingenuïtat inútil de l'apel·lació als principis polítics, a la coherència, o fins i tot el recurs a estratègies de seducció moral per pressionar els comuns –o qualsevol altra organització política– en contra dels seus interessos objectius. Tant és que ara surti el vídeo de l'entrevista a Vilaweb d'Ada Colau mostrant el seu compromís total amb el dret a decidir i amb un futur referèndum com recordar-los, ara que demanen tantes garanties formals, totes aquelles promeses que passaven inequívocament per desafiar la llei. La retòrica política ho aguanta tot i la consistència dels arguments no sembla gens que sigui el fonament sobre el qual els comuns pensen bastir el seu futur electoral.

PENSAR, EN DEFINITIVA, que les decisions polítiques depenen principalment de la voluntat lliure dels líders, en termes generals, és d'una candidesa que no resisteix la contrastació amb els fets. Si el lideratge del president Carles Puigdemont és capaç de ser exercit amb una gran independència dels interessos del seu partit, tot i les tensions que crea, és precisament perquè ha renunciat a qualsevol càlcul de con-

MARC ROVIRA

.....
La consistència dels arguments no sembla gens que sigui el fonament sobre el qual els comuns pensen bastir el seu futur electoral

tinuïtat i interès personal. Tot el contrari dels lideratges de Catalunya en Comú, incapaços de cap compromís que posi en risc la seva continuïtat l'endemà del referèndum anunciat sigui quin sigui el seu desenllaç. Afirmar, segons els no-acords de dissabte passat, que “prendran part en l'1-O sense cridar a participar-hi”, o que veuen aquest referèndum –amenaçat per les pitjors ires de l'Estat– com un mer “espai d'afirmació de drets” i com una “mobilització”, voreja l'insult no tan sols a la intel·ligència sinó sobretot als qui estan assumint riscos directes a favor de la democràcia. I justificar-ho amb l'argument que “representen la pluralitat del país i que n'estan enormement orgullosos”, dit per la nova política que es vol hereva del 15-M, ja és entrar de ple en la comicitat histriònica.

TANMATEIX, té tota la raó Vicent Partal quan troba que es dona massa rellevància als funambulistes de Catalunya en Comú i les seves piruetes. Al capdavant, en un referèndum, les adhesions als partits compten poc i el ciutadà té criteris propis força independents de les sigles que ha votat en ocasions anteriors. S'ha perdut massa temps volent seduir els líders dels comuns en contra dels seus interessos, atribuint-los equivocadament una capacitat que no tenen en la determinació del vot del seu electorat en el referèndum.

ARA ÉS L'HORA d'adreçar-se directament a cadascun dels catalans, d'oblidar-nos de les sigles i de prendre una decisió, sigui la que sigui, coherent amb nosaltres mateixos i amb el que considerem que necessiten i mereixen el nostre país i el seu futur plenament democràtic.